

U spomen

Dragutin Rosandić

(Gospić, 10. kolovoza 1930. –
Zagreb, 5. svibnja 2019.)

Dragutin Rosandić, tvorac ideje metodike kao interdiscipline koja povezuje spoznaje matičnih znanosti nastavnih predmeta s temeljnim odgojno-obrazovnim znanostima kao što su pedagogija, psihologija, filozofija, komunikologija i sve druge znanosti čije se spoznaje primjenjuju u odgojno-obrazovnom procesu, umro je u Zagrebu 5. svibnja 2019. u 89. godini života. U njegovu stručnom profilu i djelovanju na najbolji je način spojena izvrsnost znanstvenika i teoretičara odgojno-obrazovnog procesa s vrhunskom sposobnošću praktičnog izvođenja teorijskih modela u neposrednom radu s učenicima i studentima. Stekao je ugled vrhunskog profesora i postao predavačkim uzorom, a njegov je metodički sustav nastave hrvatskoga jezika kao nastavnog predmeta postao standardom u hrvatskim školama te u više eksjugoslavenskih zemalja.

Rođen je u Gospiću (predgrađe Kaniža) 18. kolovoza 1930. u brojnoj obitelji. Osnovnu školu završio je u Gospiću, a tu je započeo pohađati gimnaziju, no gruba poslijeratna stvarnost, u kojoj ga je zadesila politička optužba zbog čitanja zabranjenih pisaca i knjiga, kako je sam posvjedočio, prisilila ga je da školovanje nastavi u Zagrebu, gdje je završio učiteljsku školu. Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu diplomirao je studij jugoslavistike i rusistike. Kao profesor hrvatskoga jezika službovao je u srednjim školama u Bedekovčini, Varaždinu, Zlataru i Karlovcu te kao vrstan nastavnik dobio posao u Klasičnoj gimnaziji u Zagrebu. Tu je osnovao vlastiti neformalni metodički praktikum u kojemu je uspješno eksperimentirao s raznim mo-

delima i metodama nastave hrvatskoga jezika i književnosti kao mentor studentima Filozofskog fakulteta. Zahvaljujući predavačkoj izvrsnosti, pozvan je 1962. za predavača na tada marginalni kolegij Metodike hrvatskosrpskoga jezika koji je od tada uspješno razvijao. God 1965. doktorirao na temi o pripovjednoj prozi Vjenceslava Novaka, a god. 1968., zahvaljujući potpori tadašnjih uglednih hrvatskih filologa Ive Frangeša i Ljudevita Jonkea, osnovana je pod njegovim vodstvom Katedra metodike hrvatskosrpskoga jezika, prva katedra metodike humanističkih i društvenih nastavnih predmeta uopće u tadašnjoj Hrvatskoj i Jugoslaviji. Njenim predstojnikom ostat će do umirovljenja 2000. godine. Na tom će položaju razviti metodiku teorijski i praktično od pomoćne u temeljnu disciplinu u obrazovanju učitelja u osnovnoj i srednjoj školi i utjecati i na razvoj metodika drugih predmeta.

Temeljno Rosandićevo znanstveno djelo je *Metodika književnog odgoja i obrazovanja* (1986., 2005.) u kojoj je postavio sadržajne i metodološke okvire metodike hrvatskoga jezika. Za razvoj metodike značajne su i knjige *Književnost u osnovnoj školi* (1976.), *Hrvatski jezik u srednjoškolskoj nastavi* (1996.) te *Od slova do teksta i metateksta* (2002.), uz niz monografija o pojedinim metodičkim temama. Knjigom *Novi metodički obzori* (1993.) među prvim je najavio kurikulnu reformu koja će doći znatno kasnije. Značajan je njegov interes za nastavu hrvatskoga jezika u hrvatskim školama u inozemstvu (*Riječ materinska*, 1983., *Riječ hrvatska*, 1991.). Osobito je važna njegova uloga u modernizaciji udžbenika hrvatskoga jezika i književnosti u srednjoj školi u koje je uveo suvremeni metodički instrumentarij i metodičke priručnike za učitelje, što će kasnije postati standard za sve udžbenike u Hrvatskoj. Aktivno je sudjelovao u državnim stručnim tijelima za razvoj obrazovanja te je bio predsjednikom Hrvatskog školskog vijeća 1998. Predavao je na sveučilištima u Rusiji, Švedskoj, Mađarskoj, Austriji.

Za svoj plodonosan rad nagrađen je državnom nagradom „Ivan Filipović“ za životno djelo, nagradom „Davorin Trstenjak“ kao najbolji pisac udžbenika, medaljom Sveučilišta u Goeteburgu u Švedskoj, a dobio je i priznanje Grada Gospića. Iza sebe je ostavio suprugu Jasnu, po zanimanju učiteljicu, sina Lovorka, dvoje unuka - Jurju i Petra i praunika Luku. Njegove posmrtno ostatke ispratio je veliki broj poštovatelja na zagrebačkom Krematoriju po katoličkom obredu. Od njega su se oprostili Ernest Fišer, u ime učenika u varaždinskoj gimnaziji, i Boris Jokić.

Ante Bežen